

Deres Styrelse, paa en Maade administrere dem og give Penge til. Et ligefrem Tab har man ikke ment at kunne gaa ind paa, men man har heller ikke tænkt at kunne vinde Noget, idet man har sat Bidraget til 25,000. Kr., som knap og nap svarer til, hvad der udredes af Moderlandet til Koloniernes Centralbestyrelse. Det er en Selvfølge, at dermed er ikke sagt, at vi, naar de tn Finantsaar ere udløbne, ikke kunne gjøre Regning paa mere. Det vil bero paa Forhold og Omstændigheder, over hvilke vi ikke gaafte ere Herrere; men det kan ikke negtes, at Kolonialloven har ikke holdt, hvad man havde Grund til at vente af den, da den vedtoges i 1863. Da gik man ud fra, at Døggjælfelsen skulde være endelig, og at Derne med Lethed kunde bidrage de over 20,000 vestindiske Daler — det er 20,000, og det er ved en Fortællelse, at jeg tidligere har sagt 15,000, og fordi det er den ærede Ministers nye Forslag; det skal være 20,000. Da gik man ud fra, at Derne med Lethed kunde yde dette Bidrag, ja endogsaa at St. Croix kunde komme til at yde Bidrag. Det viser sig nu, at Forudsætningen, hvorfra man gik ud, har ikke flaaet til. Jeg skal nu kun slutte med at sige, at jeg tror ikke, at det kan negtes, at Udvalget har været meget liberalt, naar det har sagt, at man fordrer Intet af disse Der, men kun vil, at Danmark ikke ligefrem skal have Udgifter til dem.

Finantsministeren: Det Sidste, nemlig at det er et meget moderat Forslag, som Udvalget gjør, skal jeg meget villig indrømme; men det kan være et Spørgsmaal, om det i og for sig er politisk rigtigst at gjøre Sligt i dette Dødblik. Derom har jeg hørt Tvivl, thi jeg kan ikke dele den ærede Ordspørers Betragtning, at det ikke, naar man vedtager dette, dermed skulde være endelig afgjort, at det er det Bidrag, man overhovedet kan vente at faae fra de dansk-vestindiske Der. Er der nemlig Noget, hvorom man er enig derovre, saa er det dette, at skyde ethvertfomhelst Bidrag til de danske Statsforbrødenheder fra sig; i den Henseende er der fuldkommen Enighed baade i det enkelte Kolonialraad og i Kolonialraadene indbyrdes. Den ærede Ordspører har nu imidlertid udviklet for det ærede Thing, hvilken Yølge der kunde flyde af Forslaget, og jeg skal for mit Vedkommende ikke gjøre nogen principiel Indvendning imod det. Kun maa jeg sige, at det forekommer mig, at man, naar man vil nøies med dette Bidrag, bør lade begge Derne betale; man bør ikke lade St. Thomas, der næsten synes at staa svagere i visse Henseender end St. Croix, vedblive at bære Byrden ogsaa for St. Croix's Vedkommende. Jeg anser det saaledes for at være en Nødvendighed, at der til dette Forslag søies en bestemt Afgjærelse af, hvorledes dette Bidrag skal udredes, og jeg maa meget bestemt fraraade, at man igjen optager den Bestemmelse, som findes i Koloniallovens §

56, nemlig at St. Thomas skal bære Byrden ogsaa for St. Croix's Vedkommende. Jeg holder mig overbeviist om, at man ikke let kan byde St. Thomas nogen større Brand end den, at forlange, at den endnu fremdeles skal vedblive at bære den hele Byrde, uagtet Koloniallovens § 56 kun forudsætter, at det skulde være for 10 Aar. Jeg skulde desuden tro, at Lovforslaget, formuleret saaledes, som Udvalget har foreslaaet det, vil blive aldeles uirksomt, thi det vil da komme an paa en Overenskomst mellem Kolonialraadene om, hvorledes Bidraget skal deles imellem dem; men man behøver ikke at være stor Menneskekjænder eller stor Kjender af Forholdene i Bestindien for at sige, at en saadan Overenskomst albrig i Verden kommer tilstede, og Yølgen deraf vil være, at Pengene ikke komme ind. Jeg skal altsaa ikke gjøre nogen Indvendning imod, at Thinget vedtager dette Forslag, naar det selv finder det rigtigst og navnlig rigtigere end, at man endnu i disse to Aar lader det staa hen, om der skal ydes et Bidrag til de almindelige Statsforbrødenheder, og da hvilket; men for at kunne udføre dette Lovforslag, maa jeg bestemt forlange, at der søies en Bestemmelse til om, paa hvilken Maade Bidraget skal udredes, og navnlig hvorledes det skal deles imellem de to Kolonialraad. — Derimod kan jeg ikke være enig med den ærede Ordspører i den Kritik, han anstillede, vel ikke over mig — i det Mindste ikke endnu —, men over mine Forgangere. Jeg tror, den var temmelig ufuldstændig, og meget for meget oversaa, hvilke Bestræbelser der fra Regjeringens Side ere gjorte for overhovedet at forandre Forholdene. Man har netop lagt væsentlig Vægt paa den Dagsorden og den Motivering deraf, som fremkom i 1871, og jeg tror at kunde sige, at der ikke er et eneste Punkt deri, som ikke fra Regjeringens Side har været forsøgt gjennemført, om end med større eller mindre Held. Man udtalte saaledes den Gang, at der var stor Fornødenhed for at skaffe Derne Telegrafforbindelse med Fastlandet og imellem dem indbyrdes, ligesom man ogsaa ansaa det for at være af stor Betydning for Derne, om der indrettedes en stadig Dampskibsforbindelse mellem begge Der. St. Thomas har nu allerede i nogen Tid uden noget Offer for Staten været i Besiddelse af Telegrafforbindelse med Amerika, og St. Croix vil i den allernærmeste Tid — maaske endog i Januar Maaned — blive sat i direkte Forbindelse baade med Syd- og Nordamerika, og med St. Thomas, kun med det Offer for Statskassens Vedkommende, at der indrømmes et Lokale i Gouvernementshuset til Station. Jeg tør altsaa antage, at denne Forbring maa siges at være løst paa en fuldkommen tilfredsstillende Maade. Hvad den anden Forbring angaar, nemlig, at der skulde etableres en Dampskibsforbindelse imellem Derne, har ogsaa dette været forsøgt. Der har været etableret en saadan Dampskibs-